

Voor M. en L.

Erik Jan Tillema
Het huis in de polder
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: spanning, horror, mysterie, dagboek
NUR 283-284
ISBN 978 90 448 4269 2
D/2022/4124/298
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

PROLOOG

Een paar weken geleden kocht ik dit huis. Een prachtige, oude boerderij met een nieuw, rieten dak. Een heerlijke plek! Het is alleen gek dat niemand weet waar de oude bewoners zijn gebleven. Als ik het goed heb, woonde hier een echtpaar met een zoon. Ze hebben al hun spullen achtergelaten: meubilair, boeken, kleren, maar ook hun persoonlijke eigendommen en zelfs een spelcomputer.

Opeens waren ze verdwenen, niemand weet waarnaartoe. Ik heb het gevraagd aan mensen in de omgeving, maar toen ik begon over mijn huis haalden ze hun schouders op, schudden met hun hoofd en liepen snel weg. Ik denk dat de mensen hier niet zo spraakzaam zijn.

Maar een gezin verdwijnt toch niet zomaar? Mensen kunnen vermist zijn, maar niet gewoon verdwijnen ...

In de slaapkamer van de zoon stond een bureau en daarop lag een opengeklapt dagboek, alsof hij plotseling was gestopt met schrijven. Alsof iets hem stoorde.

Ik heb het gelezen en overgetypt op mijn computer.

Het is wel een vreemd dagboek, van een jongen met te veel fantasie, blijkbaar. Maar ik deel het met jullie in de hoop dat ik er zo achter kom wat er met hem gebeurd is.

Misschien zijn ze gewoon verhuisd en woont hij ergens anders. Misschien ken jij hem toevallig. Laat hem dit dan lezen en vertel mij waar hij nu woont, want dan kan ik zijn spullen naar hem toe sturen.

Maandag 10 juli

Nooit eerder heb ik een dagboek bijgehouden. Eigenlijk vind ik het maar raar om elke dag op te schrijven wat je hebt meegemaakt. Alsof je leven zo boeiend is! Maar nu ga ik het toch doen omdat ik niks wil vergeten. Er gebeuren hier namelijk allemaal vreemde dingen. Ik schrijf het allemaal op zodat ik het later kan teruglezen.

Het begon een paar dagen geleden.

We wonen nu een week in het oude huis van mijn tante Clara. Ik wist nooit dat ik een tante Clara had.

‘We praatten nooit over haar, omdat ze een beetje vreemd was,’ zei mijn vader. Maar toen tante Clara doodging, had iedereen het opeens wel over haar. Alleen maar omdat ze rijk was en haar geld over de familieleden verdeeld moest worden. Mijn ouders willen niet vertellen hoeveel ze hebben gekregen. Ze hebben ook het huis geërfd. Eigenlijk is het eerder een bouwval, een heel oude boerderij met een rieten dak waar allemaal gaten in zitten. Als het regent, lekt het op wel tien plekken.

‘We gaan het helemaal opknappen en binnenkort wonen we in een prachtig huis,’ zei mijn vader. Hij wil het allemaal zelf doen, met de hulp van mama en mij. Maar ik ben helemaal niet handig.

Ons oude huis was te klein.

‘Er is geen plek meer voor onze spullen!’ mopperde mama vaak. Papa zei altijd: ‘We barsten uit onze voegen!’ Daarom wilden ze het oude huis van tante Clara heel graag. Niemand anders in de familie wilde het hebben. Wat moet je ook met zo’n oud krot? Maar papa denkt dat we over een paar jaar een geweldig huis hebben.

Ik weet het niet ... Volgens mij wordt het nooit wat. En volgens mij hadden we beter in ons kleine huis kunnen blijven, want er klopt hier iets niet. Er gebeuren hier vreemde dingen.

Vroeger geloofde ik in spoken. Elke avond voor het slapengaan keek ik achter de deur, onder mijn bed. Stom natuurlijk. Alsof spoken zich daar zouden verstoppen.

Toen ik ouder werd, geloofde ik daar natuurlijk niet meer in. Spoken zijn verzinseltjes om kleine kinderen bang te maken.

Maar nu twijfel ik ...

Iets in dit huis klopt niet. De houten planken in de vloer kraken terwijl er niemand overheen loopt. Soms gaat een deur open of slaat hij met een klap dicht. En er is dan niemand in de buurt van die deur. Er is ook geen wind die de deur doet dichtwaaien.

Vooral ’s nachts is het heel erg. Als ik wakker lig in bed en mijn ouders allang zijn gaan slapen, lijkt het alsof er toch iemand door het huis loopt.

‘In een oud huis hoor je soms rare geluiden,’ zei mijn moeder. ‘Je hoeft je niet ongerust te maken.’

Ze legde uit dat hout werkt. Dat wist ik niet. Blijkbaar zet hout

uit als het warm is en krimpt het als het afkoelt. Daardoor maakt het soms geluid.

Toch geloof ik niet dat dat het is. Het klinkt anders. En hoe verklaar je dat de deuren bewegen?

Het vreemdste is dat andere geluid. Ik heb het al een paar keer gehoord, altijd na twaalf uur ’s nachts. Alsof iemand aan het fluisteren is.

Dat heb ik ook tegen mijn ouders verteld, maar mijn vader moest hard lachen. ‘Dat is de wind! Er zitten zo veel gaten in dit huis dat de wind overal doorheen waait en dan hoor je soms rare geluiden.’

Maar het zijn geen rare geluiden. Het zijn woorden. Ik weet het zeker.

En waarom gebeurt het altijd na middernacht? Nooit eens om elf uur. Of overdag als het hard waait.

Ik weet niet wat het is. Natuurlijk geloof ik niet in spoken, maar toch gebeurt er iets onverklaarbaars in dit huis. Ik wil alles goed noteren en bijhouden, daarom ben ik dit dagboek begonnen, want ik heb het gevoel dat het alleen maar erger wordt. Er klinken steeds vaker vreemde geluiden. Net alsof iets niet blij is dat wij hier wonen. Maar dat is natuurlijk onzin. Er is helemaal niks. Spoken bestaan niet.

Dinsdag 11 juli

Vannacht hoorde ik het weer. Ik ben expres wakker gebleven, de hele nacht. Toen mijn ouders om elf uur naar bed gingen, kwamen ze nog even bij me kijken maar ik deed alsof ik sliep.

Om vijf over twaalf begon het. Eerst hoorde ik de planken op zolder kraken. Recht boven me! Toen gebeurde er iets vreemds. Ik snap nog steeds niet hoe dat kon, maar alles werd koud. Opeens blies ik wolkjes. Hoe kon dat? Want zo koud was het echt niet. Overdag was het meer dan twintig graden en ook vandaag, als ik dit schrijf, is het lekker warm. 's Nachts koelt het altijd af, maar het leek wel alsof het om vijf over twaalf in mijn kamer opeens dertig graden kouder werd.

Om acht over twaalf begon het praten. Ik weet het zeker, het was geen wind! Het was een zin die steeds herhaald werd. Ik kon het niet verstaan, maar ik weet zeker dat het een zin was. Steeds weer opnieuw dezelfde woorden.

Om kwart over twaalf hield het op. Zomaar ineens. En onmiddellijk werd het weer warm in mijn kamer. Ik weet precies hoe laat het was, want ik keek de hele tijd op mijn klok.

Ik durfde niet meteen mijn bed uit te gaan. Ik geloof niet in spoken, maar ik was wel bang. Volgens mij had ik een hartslag van tweehonderd slagen per minuut!

Om achttien over twaalf ben ik toch maar opgestaan om naar mijn raam te sluipen. Ik schoof de gordijnen opzij en zag dat de bomen rond de boerderij niet bewogen. Geen enkele tak! Het waaide dus niet. Wat ik had gehoord, was niet de wind. Absoluut niet. Het was iets anders, iets onheilspellends.

De rest van de nacht bleef het stil. Tot zeker drie uur lag ik wakker in mijn bed en staaarde naar het plafond. Naar de plek waar de planken hadden gekraakt, recht boven mijn hoofd.

'Wat zie je er moe uit,' zei mijn moeder bij het ontbijt. Ze moest eens weten! Ik had maar een paar uur geslapen en dacht de hele tijd aan wat er vannacht was gebeurd. Maar ik vertelde haar niets, want daar had ik helemaal geen zin in. Waarschijnlijk zou ze dan zeggen dat ik het gedroomd had. Of dat het misschien muizen waren. Maar ik ben niet gek: muizen maken geen fluistergeluiden. En ik heb het niet gedroomd. Zeker weten!

'Wat is er eigenlijk op zolder?' vroeg ik aan mijn vader.

'Daar mag je niet komen,' antwoordde hij streng.

'Waarom niet?'

'Het is daar niet veilig. Op sommige plekken is het hout verrot, er zijn losliggende planken met roestige spijkers die uitsteken en er is geen verlichting. Je zou je hoofd kunnen stoten tegen de lage balken van het dak.'

Vervolgens legde hij uit wat hij van plan is met de zolder. Het wordt een grote kamer met daarin een biljarttafel. Want mijn vader wil al jaren zo'n ding. Ik vind het niet zo boeiend. Met een houten stok tegen ballen stoten, wat is daar nou leuk aan? Maar hij gaat er

ook een gamecorner voor mij maken met een luie bank en een grote tv aan de muur. En daar mag ik dan zolang gamen als ik wil. Jammer genoeg duurt het nog heel lang voordat de zolder klaar is.

‘Het wordt het laatste project,’ zei mijn vader. ‘Eerst het dak repareren zodat het niet meer lekt. Daarna de keuken en de woonkamer aanpakken. De slaapkamers renoveren, isoleren, elektriciteit vernieuwen, schilderen ...’ En daarna somde hij nog minstens twintig klussen op. Als dat allemaal gedaan is, begint hij aan mijn gamecorner. Dat kan nog wel een paar jaar duren.

En tot die tijd mag ik er niet komen. Omdat hij bang is dat ik door de vloer zak, een spijker in mijn teen krijg of dat er iets anders met me gebeurt.

Woensdag 12 juli

Het lijkt wel alsof Pluis net als ik merkt dat er iets vreemds is aan het huis. Alle rare geluiden, de krakende planken, de bewegende deuren. Volgens mijn ouders zijn het dingen die je heel makkelijk op een rationele manier kunt verklaren. Maar het klopt niet. Ik weet gewoon dat het niet klopt.

Pluis is onze poes. Sinds we hier wonen, doet ze raar. Normaal gesproken kan ze uren op je schoot, bij de warme kachel of gewoon midden in de kamer op de grond liggen. Het grootste deel van de dag slaapt ze en volgens mij doet ze 's nachts ook niet zoveel. Het is gewoon een luie poes, maar ik hou van haar. We hebben haar al vijf jaar en ze hoort echt bij ons gezin. Ze is altijd bij ons, behalve als we op vakantie gaan. Dan passen oma en opa op Pluis.

Sinds we hier wonen, heeft ze nog niet één keer op mijn schoot gelegen. Ook niet voor de verwarming of op de grond. In plaats daarvan loopt ze de hele dag miauwend rondjes door de kamer. Natuurlijk doet ze dat wel vaker. Bijvoorbeeld als ze honger heeft, als ze buiten een vogel ziet of als je op haar staart stapt. Maar nu klinkt ze anders. Het lijkt wel alsof ze bang is.

‘Poezen moeten ook wennen aan een nieuw huis,’ zei mijn moeder.

Dat kan best, maar Pluis doet wel erg raar. Vroeger was ze altijd binnen. Als je haar buiten neerzette, sprintte ze meteen weer terug